

въ земята... да не можемъ предъ хората да се покажемъ...

— Чакай де! Чакай де! Чакай да се разберемъ — викаше той.

Тя млъкна.

— Е? Какво е станало, та си се разкрякала като кокошка?

— Не си давамъ детето, това е! Който иска да събира яйца — ей му пжтя!

Открай време се знаеше: най-беднитѣ и най-проститѣ събираха яйца. Да пусне момчето си съ кошница изъ селото, съ това тя не можеше да се помири. Но Илия не отстъпваше. Че по-добре ли е да оре? По-хубаво ли е да го гори слънцето, да го бодатъ трънаци и стърница, да се спъва въ блани и камънаци, да рине говежди лайна? Най-лошиятъ, най-тежкиятъ, най-проклетиятъ занаятъ е земедѣлието. Търговията е благословено нѣщо. Ама че било яйчарлъкъ! Е, та какво отъ това? Комуто е смѣшно, да се смѣе. Момчето ще се отрака, ще се научи да прави пазарлъци, ще схване тънкоститѣ на занаята. Пъкъ като изплатятъ нивата, ще му отдѣлятъ малко капиталецъ и ще си подхване самъ работа. Край него и другитѣ ще се наредятъ.

Никога Илия не е билъ толкова сладкодуменъ. Ганка сведе дълбоко глава, изслуша го и се пречупи. Дано пъкъ е късметъ...

Но Михалъ се опрѣ.

— Не ща, бе татко! Убий ме, не ща! — плачеше той.

— Ти си го научила! Ти! — нахвърли се Илия върху жена си. — Охъ, ще ме уморите вие! Ще ме съсипите като лихви! Не ми стигатъ дълговетѣ, ами и вие отгоре!

— Не съмъ, Илийко! Думица не съмъ му проду-